

Zaslechnu bouchnutí předních dveří. Tom se přiřítí do kuchyně a tváří se ustaraně. Má na nose moderní brýle s černými obroučkami, které si pořídil před víc než rokem, když nastoupil na finanční oddělení jedné technologické společnosti. Vysvětlil mi, že si v nich připadá důstojněji. Do očí mu padá pískové blondatá ofina, má na sobě džíny, lněná košile a blejzr se mu přes den pomačkaly. Ať si oblékne cokoliv, pořád vypadá jako vysokoškolák. Cítím z něho Londýn – smog, vlaky a latté v kelímku a drahé parfémů ostatních lidí. Snížek se nám motá pod nohama, Tom se k němu sehne a roztržitě ho pohladí, pozornost však věnuje výhradně mně.

„Proboha, jsi v pořádku? Musel to být šok... co asi miminko?“ zeptá se mě a narovná se.

„To je v pohodě. Oba jsme v pohodě,“ odpovím mu a ochrannitelsky si zakryju břicho dlaněmi. „Policie tam pořád ještě je. Nejdřív nás všechny vyslechli a teď natáhli kolem dokola pásku, postavili stan a tohle všechno.“

„Do hajzlu.“ Pohlédne z okna na místo činu a zamračí se. Poté se obrátí ke mně: „Kolik ti toho řekli?“

„Moc ne. Jenom že je to lidská kostra. Kdo ví, jak je tady dlouho? Třeba je tu zakopaná stovky let, co já vím.“

„Nebo ještě pamatuje Římány,“ ušklíbne se Tom.

„Přesně. Nejspíš tu byla dávno předtím, než Skelton Place vůbec postavili. A k tomu došlo...“ Zamračím se, protože si uvědomím, že si to nepamatuju.

„V roce 1855.“ Bylo mi jasné, že to Tom bude vědět. Jednou si něco přečte a už si to zapamatuje. Když se díváme na televizní soutěže, pokaždé jako první správně zodpoví otázku ze všeobecného přehledu, a kromě toho si na mobilu neustále vyhledává různá fakta a zajímavosti. Je můj přesný opak: klidný, pragmatický, nikdy nepřehání. „Zdá se, že je to vážné“ přemítá Tom a pořád upírá zrak na místo činu na zahradě.

Také se tam podívám. Dorazil i psovod se dvěma policejními psy. Mají snad podezření, že jsou na zahradě další těla? Obrátí se mi z toho žaludek.

Tom se ke mně otočí a promluví vážnějším hlasem: „To jsme asi nečekali, když jsme se sem stěhovali.“ Na okamžik zavládne ticho a záhy propukneme v nervózní smích.

„Ježíšmarjá,“ proberu se, „neměli bychom se smát. Vždyť tady někdo umřel.“

To nás opět rozesměje.

Vyruší nás něčí odkašlání, a když se otočíme, u zadních dveří uvidíme policistku v uniformě. Horní část našich holandských dveří je otevřená, takže to vypadá, jako by se policistka chystala na loutkové představení. Prohlíží si nás jako páreček zlobivých školáčků. Snížek se na ni rozštěká.

„Ticho,“ přikáže mu Tom tlumeně.

„Je mi líto, že ruším,“ ozve se policistka, ačkoli jí to líto zjevně vůbec není. „Klepala jsem.“ Zatlačí na spodní část dveří a stoupne si na práh.

„Nic se neděje,“ řekne Tom. Pustí Snížka, který se k ní okamžitě vrhne, aby jí očuchal kalhoty. Žena ho poněkud podrážděně odstrčí nohou.

„Strážník Amanda Priceová.“ Podle jejího tmavého mikáda a pronikavých modrých očí usuzuju, že je zhruba o patnáct let starší než my. „Můžete mi potvrdit, že jste vlastníky této nemovitosti? Tom Perkins a Saffron Cutlerová?“

Přísně vzato je vlastníkem moje máma, ale nechce se mi to komplikovat.

„Ano,“ odpoví Tom a významně se na mě podívá. „Tenhle domek je náš.“

„Dobrá,“ odvětví Priceová. „Obávám se, že se tu trochu zdržíme. Máte někoho, u koho byste na noc, možná na celý víkend, zůstali?“